wa polle mikski arwada. Ouna puud woib ka iggaüks ilma waewata kaswatada ja fest ouna weest ädikast tehha. Monni perrenaene woiks ennetele head hulga rahha kogguda, kui temma ni paljo ädikast teeks, et temmal taiks üht orsa müa. Se olleks wägga hea, kui perrenaesed meie maal ka wõttaksid selle õppetusse järrele tehha. Nemmad woiksid isseennestele ja teise innimestele häddas abbi tehha, ja mitme haigusse eest ennast hoida, mis nüüd monne külge hakkawad. Se peaks ja muidogi meie keige surem hool ollema, omma terwisse ja ello eest keigipidi hoolt piddada, ja Jummala andid prukida, mis temma meie ihho toidusseks, terwiseks, ja abbiks hädda sees meile on andnud. Nüüd kui ma rahwal wiigga on siis peawad nemmad essite moisa minnema. Monned on moisast kaugel, et mitte warsti ei woi abbi sa-

sada. Monned ootwad ni kaua, kui nad näwad et õige kitsas käes on. Siis wast lähhäwad nemmad moisa wannematte ehk teiste hea innimeste palwele, ja siis sünnib saggedaste et ükski rohht ehk nou ennam ei aita. Se juhtub jo saggedaste et innimene ennast raiub ehk leikab, et minnestus peale tulleb, et mitmesuagused haigused ühhe maia ehk külla sees liguwad. Kui nüüd ühhelgi abbi ei olle, ja ükski abbi ei tea, kas siis tulleb immeks pañna, kui mitmesuagused willetsused ma-rahwale juhtuwad, mis siis ei olleks sündinud, kui nemmad olleksid teädnud ennast selle eest hoida. Se on ikka tõssi, et innimesed mitme hädda, mitme haigusse eest ennast woiksid hoida, kui nemmad agga wõttaksid õppida ja tähhele pañna, mis abbi sadab ja wallo wähhändab. Kui nemmad õigel aial abbi otsiksid, ja kui neil nisugu-